

Gyógyítás mágikus füröszttéssel

Egyszer én is vótam egy ilyen tudós emberné'. Mikor nekem a lábam fájt, elmentem Feldebrőre, Szalai Józsi bácsinak hiták, akiné' vótam. Hát. Mer' má' annyira vótam, hogy egy nap ha tíz percet aludtam, mer' az ordítástó' meg a fájdalomtó' nem létezett aludnyi. Eljártam én itt az orvosokho', oszt aszondta nekem az orvos saját maga – mer' még háború után vót az ugye – hogy: nénike, javaslom magának, hogy fordújjon maga evvel házilag orvosho'. Azt mondta az orvos! De má' úgy vót, hogy aki látogatóba gyött, má' mikor húzta be az ajtót, má' sírva ment ki. Má' úgy gondoltam, hogy má' meghalok. Akkor oszt ráadtam a fejemet. Beköttem én a lábamot – gyönyörű belíner kendőm vót, oszt a' vót a vonaton is nekem bekötte rajta –, mer' fájdalmam olyan vót, de olyan, hogy azt lehetetlenség vót bírnyi, mégis bírnyi kellett. No oszt aszondta nekem, az egy igaz, hogy: lyányom, ha te két hetet késel, nincs Istennek emberi, aki terajtaid segíjjen! És adott olyan füvet, akit tavalyi csutkára kellett rátenni, aki tüzes vót – az ölembé kivennyi a tűzbő' lapátra, és akkor arra rászórnyi azt a füvet és annak a füstyt megennyi. Még azt a zsebkendőmöt kellett oda'dnyi, akit az útba' hasznátam, oszt abba' hoznyi azt a füvet, amit adott. És még arra is emlékszek, hogy mentem-mentem végig a falun leghátra, egy ilyen régi filagória vót a háza előtt, oszt abba' ültem, míg ő engem be nem hitt a házába. Mer' míg ott vótam, egy csordás a feleségit bekötött szemmel hozta oda. Oszt persze hát aszondta, hogy engem féretesz, mer' aztat rögtön kezelnyi kell. Mer' aszondta az asszony, hogy ha nincsen a szemi bekötte, akkor mindenféle rossz alakokat lát. No! És aztat is kigyógyította! Adott neki füvet, levették a kendőt róla: jó van, mehetsz haza! Ennyi vót az egész. Bizony.

No, mikor hazagyöttem, úgy, ahogy mondta, elő' a csutkát tűznek csinátam. Persze hát akkor mé' falas sparhétonk vót, igaz-e, betettem a csutkát egy lapáton, mikor má' szép parázssá maradt, kivettem, oszt amit a zsebkendőmbe adott füvet, aztat szórtam én arra a csutkára. De mondom, annak a füstyt nekem meg kellett ennyi. Bekapdosnyi, oszt lenyelni. Meg édesanyám elment a patakra kilenc liter vízé', abba' meg kellett fürdenyi, de testvel érintenyi nem szabad vót, úgyhogy énrajtam annak a kilenc liter víznek csak a párája lehetett. Úgy tudom, mind a

mai napot! Hajnalba' kellett mennyi, oszt lefele merítenyi. Azután me' csak egyszer szabad vót felforralni azt a vizet, akkor oszt édesanyám beöntötte a lugzókádba, abba beletette a fejšőszéket, oszt arra ültem. A lábam alatt meg olyan háromlábú kisszék vót, akin valamikor a sárkánytejet [házipálinka] főztem. De aztat a vizet kilencszer kellett memmelegítenyi, de aggyig, még az el nem fogyott. Kilencszer memmelegítette édesanyám estére a sparrhéton, akkor letekart engem egy piros ágytakaróval, lehajoltam abba a lugzókádba, osztan énrólam víz se csurgott, csak mindé' lehetett hallanyi, hogy csurog az eső... olyan ítélet van, hogy még. De ha me' kimentek, semmi nem vót! Egy szem eső se' esett! Na! Oszt az valóságos igaz vót. Úgy csurgott a víz – de, hogy kirő', én nem tudom, mer' énrólam nem csurgott – hogy édesanyám, meg az uram, meg a gyerekek kiszaladtak, hogy híííí, olyan ítélet van, úgy csurog az eső, ahogy csak az égbő' gyöhet. Oszt mikor kinéztek, semmi nem vót. Semmi, de semmi.

Oszt itt e ezt a hidat mitőlönk árébb Pap-hídjának híjják, és ott mentem én keresztű' fehér babon. Ott vót kiöntve a főtt bab a hídtó' árébb, én me' biciklivel mentem, oszt ahogy a hídró' leszaladtam, egyenesen irányt vettem, oszt pont a közepin átszaladtam. Akkor láttam meg – mer' eső után vót, oszt a nyom memmutatta –, hogy, nézze má', hát mindenki kikerúte, én meg a közepin átszaladtam. No, visszagyöttem Fülekrő', ki a pusztára, lefeküdtem débe a kazal alá, kelnék fel... nincs egy lábam. Nem vót egy lábam. Nem tudtam hasznányi, olyan fájdalom vót benne. De legalább, hogy látszott vóna rajta valami – de hát semmit nem lehetett látnyi, csak fájt kegyetlenű'. Hát én arra vettem, hogy a babon átszaladtam, oszt attó'. Hogy abba' valami rontás vót. Oszt én mentem rajta keresztű', rajtam fogott. Így van! De hát hála a jó Istennek – hogy jó órába' mondjam ki –, attó' a fűtő', meg attó' a testet nem érintett víztő' jobban lettem. Nem is fájt oszt a lábam soha. Hát má' nem mondom, most öregségemre fájdogál a térgyem, gondoltam is má', hogy ha tudnám, hány kilométerre lehet Feldebrő, fogadnék autót, oszt elvitetném magam hozzá. Hát má' ő nem él, igaz-e, de vót neki egy lyánya, ki tudja, nem-e hagyta arra a tudományát?